

תהלים

קמז.

שבחים גדולים להקדושי־ברוך־הוא והיאך דוד אמר בדין הוא לאהוב אותו על כל הטובות שעשה לו כמה ניסים ואינו יודע מה גמול ישלם לו שאי אפשר להשיב לו על כל הגמול שעשה עמו:

א אֲהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע | יְהוָה אֶת־קוֹלִי תַחֲנוּנָיִ: ב כִּי־הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אַקְרָא: ג אֶפְפוּנִי | חֲבִל־מִוֹת וּמִצָּרֵי שְׂאוֹל מִצָּאוּנֵי צָרָה וַיִּגְזֹן אִמְצָא: ד וּבִשְׁם־יְהוָה אַקְרָא אָנֹהּ יְהוָה מִלְּטָה נַפְשִׁי: ה חֲנוּן יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם: ו שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה דִּלְתֵי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: ז שׁוֹכֵן נַפְשִׁי לְמִנְחֹתַי כִּי־יְהוָה גָּמַל עָלָיִכִי: ח כִּי חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינַי מִן־דְּמָעָה אֶת־רַגְלִי מִדָּחִי: ט אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: י הֵאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: יא אֲנִי אֲמַרְתִּי בַחֲפוּז פֶּלֶאֱדָרָם כֹּזֵב: יב מִדֵּ־אֲשִׁיב לִיהוָה כָּל־תַּגְּמוֹלוֹתַי עָלָיִ: יג בּוֹס־יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְהוָה אַקְרָא: יד גִּדְרֵי לִיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: טו יִקַּר בְּעֵינַי יְהוָה הַמְּוֹתָה לְחַסִּדָּיו: טז אָנֹהּ יְהוָה כִּי־אֲנִי עֲבַדְךָ אֲנִי־עֲבַדְךָ בְּיָדַי פְּתַחַת לְמוֹסְרָי: יז לָךְ אֲזַבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבִשְׁם יְהוָה אַקְרָא: יח גִּדְרֵי לִיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יט בַּחֲצֹרֹת | בֵּית יְהוָה בְּתוֹכְכִי יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ:

קיו.

מוזמר משני פסוקים רמז על ימות המשיח וישראל בתפארתם ולכן הללויה כולם כי אז כולם יקראו בשם ה':

א הִלְלוּ אֶת־יְהוָה כָּל־גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל־הָאֲמִים: ב כִּי גָבַר עָלֵינוּ | חֲסִדּוֹ וְאַמְת־יְהוָה לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אגרות קודש

ב"ה, י"ב אייר, תשט"ו

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מיו"ד אייר. הנה ת"ח על הסיפור עכ"פ מאשר עשו התועדות התלמידים, והר"י וחלקו היי"ג מסעודת אחרון של פסח, סעודתו של משיח, ובודאי עוררו את התלמידים בעיקר העיקרים שהוא המעשה בפועל, היינו התמדה ושקידה בלימודיהם (דעקימת שפתיו הוי מעשה, וכמבואר בתניא פרק ל"ז) ובקיום המצות בהידור.

במ"ש אודות וכו', אשר לע"ע אין לו פרנסה גשמית כו', הנה הלא אם לא היו מתיחסים בקרירות, בעת שחסרה להני"ל פרנסתו הרוחנית, שלא הי' בה המצב העכשווי, שע"ז נגרם החסרון בפרנסה בגשמיות, והא בהא תליא, כשיוסיף בפרנסתו הרוחנית אשר גם עליהם מצדם להשתדל בזה ככל האפשרי ע"י כל אלו שמזכירים במכתבו בהנוגע להני"ל.

אזי יוסיף השי"ת בברכתו לפרנסתו בגשמיות, וכידוע הסיפור ופסק כ"ק רבנו הזקן, דו זאגסט אלץ וואס דו דארפטסט, און אויף וואס דארף מען דיך זאגסטו ניט, וכהסיום שם, שכשעשה המוטל עליו נתמלאו כל צרכיו ובהרחבה.

בברכה לבשו"ט בכל הני"ל ויה"ר שיה"י בהקדם.